

UNG THƯ KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ HẾT

Em Ngọc Diệp sinh năm 1998, bị chuẩn đoán ung thư máu, ở thể M3. Chị Dung (mẹ em Ngọc Diệp) đã có buổi nói chuyện với Thầy Trong Suốt, và được Thầy hướng dẫn đổi cách nhìn, và tập trung vào giúp cho con sống một cuộc đời ý nghĩa, và giúp cho gia đình an lòng, tập trung vào những việc có thể làm cho con.

Chị Dung hỏi thầy các cách giúp cho con như đổi tên, thờ cúng.

ĐỔI TÊN

Chị Dung: *Có một bác nói giờ sinh của Ngọc Diệp xấu, nên cho đi làm con nuôi, và nhà bố mẹ nuôi sẽ đổi tên cho con.*

Trong Suốt: Giờ sinh có đổi được đâu, mình có chọn được đâu, làm sao đổi được giờ? Tên thì đổi được. Tên có thể đổi được thì mình nghĩ. Cái gì làm được thì nghĩ, cái gì không làm được thì đừng nghĩ.

Chị Dung: *Thế không cần cho làm con nuôi hả Thầy?*

Trong Suốt: Đổi tên được, làm con nuôi thì không cần. Bố mẹ sao đổi được. Bố mẹ, giờ sinh, những thứ đấy không đổi được luôn. Đừng nghĩ, đừng quan tâm đến nó làm gì. Làm sao mà giả vờ bố mẹ tôi là người khác được. Nên là thôi, cái gì sửa được thì sửa.

Đổi tên thành đưa con trai đi, cho nó mạnh mẽ. Cái tên tạo nên số phận mà. Đổi tên giống hệt con trai đi cũng được.

Minh đi, cho nó sáng, mạnh mẽ. Anh Minh được, Anh Minh tên hay. Đã đổi tên thì đổi hẳn giấy khai sinh. Đổi hẳn thì nó mới đổi số phận chứ. Cái mình làm được thì phải làm, nên làm. Hơi mất công tí. Nói chung đời hơi phiền một tí. Nhưng mà được việc, còn hơn là không làm. Khó đấy, không phải dễ đâu. Khó nhưng mà cố hết sức đi. Không được thì gọi ở nhà. Gọi luôn, Anh Minh. Nếu được thì tốt nhất,

---

TỪ THIÊN TRONG SUỐT

---

nếu không thì ở nhà gọi. Ở nhà, họ hàng gọi, kể cả bắt bạn nó gọi. Gọi Ngọc Diệp không quay lại luôn, Anh Minh thì quay lại.

Chị Dung: *Vâng, có phải chọn ngày chọn giờ hay cứ thế đôi luôn là được?*

Trong Suốt: Cứ đôi thôi. Mình đã sinh ra nó ngày đầy tháng đầy, đôi thế nào được, cái đầy chịu. Cái gì mà liên quan, không sửa được, đừng nghĩ chuyện sửa. Chỉ có giả dối thôi, còn cái gì sửa được thì mình phải làm hết sức. Đây là nguyên tắc, nói chung mọi thứ trên đời đều thế.

THỜ CÚNG

Chị Dung: *Còn một vấn đề nữa em cũng băn khoăn. Trước đây em có làm bát hương bằng đồng. Mọi người cũng bảo bát hương đồng không tốt là một. Hai là em cũng có xem, mình làm bát hương thờ chưa đúng. Em cũng đang băn khoăn việc đấy nữa.*

Trong Suốt: Bát hương không phải vấn đề. Lòng thành mới quyết định. Khi thờ cúng mầu chốt là lòng thành. Mình có thực sự tưởng nhớ ông bà, biết ơn ông bà hay không, chứ không phải là bát hương mình quay hướng phải hay hướng trái, bằng đồng hay bằng đá. Đây là hoàn toàn nhầm lẫn, ông bà mình ở các cõi khác có thể cảm nhận lòng thành của mình, không ai trách mình bát hương nó bằng đồng hay bằng đá cả. Người ta trách mình vì mình không có lòng thành. Ông bà nào nỡ làm hại con cháu? Không có.

Chị Dung: *Vị trí của quan thân linh, hay vị trí của gia tiên có quan trọng không hả Thầy? Ở vị trí nào thì đúng?*

Trong Suốt: Cứ trang trọng là được.

TỪ THIÊN TRONG SUỐT

Chị Dung: *Có người thì bảo quan thân linh ở giữa, có người thì bảo gia tiên ở giữa.*

Trong Suốt: Không được thờ chung. Không thờ chung quan thân linh với gia tiên.

Chị Dung: *Bây giờ con nó bị thế. Ngẫm lại em thấy nhiều cái không ổn. Cái gương bát quái tự nhiên rơi vỡ bao giờ mà em không biết.*

Trong Suốt: Đây là chuyện bình thường, vấn đề gì đâu. Cái gì chả rơi, chả vỡ trên đời này.

Chị Dung: *Có một hôm thắp hương tự nhiên có một con bướm trong bát hương bay ra, xong rồi mấy ngày sau nó chết.*

Trong Suốt: Điềm thì đúng rồi. Nhưng có làm được gì đâu. Nguyên tắc đơn giản là cái gì không làm được thì không quan tâm. Cái gì mình có thể làm được, thay đổi được thì hãy quan tâm. Cái gì nằm ngoài khả năng của mình, mình đừng quan tâm. Bát hương, con bướm, mình có kiểm soát nó được đâu. Rơi vỡ kiểm soát được đâu. Nên là mình không được quan tâm những chuyện đấy. Vì khi mình quan tâm những việc đấy, mình mất năng lượng vào những việc đấy. Mình ngồi lo về bát hương, lo về con bướm, trong khi năng lượng của mình phải làm những việc có ý nghĩa, có sức, có giá trị, ví dụ đổi tên cho con.

Buổi sáng tỉnh dậy mình chỉ có một cục năng lượng để hoạt động. Mình dùng một nửa để lo lắng, thì mình chỉ có một nửa làm việc. Vì thế nên là những thứ không thay đổi được, bỏ ra khỏi đầu luôn. Tập trung vào cái thay đổi được, để làm thay đổi nó. Vì lo có giải quyết được cái gì đâu. Có ngồi lo về bát hương cả đời cũng chẳng giải quyết được việc gì.

TỪ THIÊN TRONG SUỐT

QUAN TRỌNG:

Sống như thế nào quan trọng hơn sống lâu

Chị Dung: *Cháu thì chưa biết bệnh thật, nó chỉ hơi mơ màng. Dân dân là mong nó chấp nhận bệnh của nó.*

Trong Suốt: Thôi, đối diện thôi. Mình bắt đầu nói về đạo Phật cho nó nghe, cho nó chấp nhận là **thực ra theo cách nhìn của đạo Phật thì đó là nhân quả.** Nhân quả thì không chỉ có một đời, có nhiều đời nhân quả. Thứ hai, nhân quả không chỉ có một người, nó có cả họ hàng, dòng tộc. Gọi là biệt nghiệp và cộng nghiệp. Biệt nghiệp là những nghiệp mình đã gây ra. Cộng nghiệp không phải là mình gây ra, nhưng một người nào đó, rất gần gũi mình gây ra, thì mình cũng phải chịu ảnh hưởng một phần.

Cho con em **hiểu về nhân quả đi, thì khi nó hiểu rồi, nó sẽ không thấy bất công. Cái người ta khủng hoảng nhất là thấy bất công.** Tất cả mọi người không bị, tôi lại bị, tôi là người tốt mà tôi lại bị. Tất cả những cái bất công đấy làm cho tinh thần người ta suy sụp. Nếu người ta thấy bình thường, không thấy bất công thì người ta sẽ không suy sụp. Muốn vậy thì người ta phải hiểu về nhân quả. Dành thời gian cho nó hiểu nhân quả thì tiếp nhận chuyện này dễ hơn nhiều.

Nếu một người tin vào nhân quả thì sẽ không thấy bất công nữa. Bất kì chuyện gì xảy ra cũng không thấy bất công. Không bất công thì sẽ không suy sụp.

Không thấy bất công, người ta có một lối thoát. Vì thế tất cả mọi người chứ không phải chỉ con mình, tất cả mọi người nên hiểu đúng về nhân quả, đồng ý với nhân quả. Đầu tiên thế đã.

Ở đây ai chả chết. Có gì đảm bảo nó chết trước các anh các chị đâu? Ngày mai nếu những người ở đây ra đường, ô tô đâm một cái, còn chết trước cả bố mẹ mình luôn. Đúng chưa? Mình cứ nghĩ rằng

---

TỪ THIÊN TRONG SUỐT

---

mình sẽ sống được lâu, nhưng chắc gì tuổi mình đã hơn tuổi nó, có khi mình còn chết trước. Đây người gia đình con bị bệnh, bố mẹ còn chết trước. Nói thế để làm gì? Để thấy chết hay việc một đứa bé bị bệnh không phải là điều kinh khủng. Ai cũng có thể bị chết. Mình phải thấy vậy, ai cũng có thể bị chết vào bất cứ lúc nào. Nhưng vấn đề là khi mình sống, mình làm cái gì, chứ không phải mình sẽ chết, khi nào mình chết.

Mình đổi cách nghĩ. Mình phải làm cho con mình hiểu. Mình nói với đứa bé: Quan trọng khi sống là con làm cái gì, chứ không phải khi nào con chết. Có gì đảm bảo bố mẹ chết sớm hơn con hay sau con đâu? Nên là khi sống con làm gì, con sống ý nghĩa không? Học được cái gì, thay đổi được cái gì, làm được điều gì. Khi sống làm được cái gì thì quan trọng hơn khi nào chết. Đây, từ giờ đến lúc đây, mình chuẩn bị cho nó được. Bây giờ nó biết thì có thể quá sốc. Nếu mình có thời gian, mình chuẩn bị cho nó những hiểu biết đấy. Nó sẽ tiếp nhận một cách khác.

Bệnh đây thì bao lâu? Sẽ như thế nào? Bác sỹ nói gì?

Chị Dung: *Bác sỹ nói cháu ở thể M3. Thì nếu mọi chuyện của cháu tốt nhất, trong 1 tháng điều trị, nếu cháu vượt qua được thì sẽ có 4 đợt điều trị và tốt nhất thì được 5 đến 10 năm.*

Trong Suốt: Được, 5 đến 10 năm là làm rất nhiều điều. 5 đến 10 năm có thể tu hành được. Nếu giả sử một người 5 đến 10 năm nữa họ mất đi thì điều gì họ làm là ý nghĩa nhất?

Nếu mình sống 5 năm nữa thì làm việc gì tốt nhất?

Các bạn: *Tu hành.*

Trong Suốt: Tu hành thì đầu tiên tái sinh mình sẽ khá hơn. Thứ hai sống sẽ bình an hơn. Chết sẽ thanh thản hơn, tái sinh khá hơn. Tối

---

TỪ THIÊN TRONG SUỐT

---

thiếu là thế, chưa nói về cái gì cao siêu. Đúng chưa? Chưa nói về chuyện giác ngộ, v.v... , thế là khá rồi.

Mình muốn nó bớt lo thì mình phải bớt lo. Mình không thể đầy lo lắng xong bảo con ơi đừng lo. Vì thế anh chị cũng phải tập thôi. Mình nghĩ như vậy thì mới chuyển sang con được. Nghĩ là chết khủng khiếp lắm thì con mình cũng nghĩ chết là khủng khiếp lắm.

Nhưng mình hiểu chết cũng chỉ là một sự thay áo, đi từ một bộ quần áo này sang bộ quần áo khác. Đây, nếu mà hiểu về tu hành, hiểu về Phật pháp. Tái sinh cũng chỉ là thay bộ quần áo thôi mà. Đời này mình là cô gái, đời sau mình là chàng trai. Thay bộ quần áo khác, bộ quần áo cũ hỏng - thân thể đầy. Cái thân thể cũ hỏng, rách nát rồi, rách bươm ra thì phải thay thân thể khác. Có người thì cái áo bền hơn người khác, sống lâu hơn đấy. Thân thể mình là cái áo, khi cái áo hỏng, phải thay cái áo khác, không che được nắng, không che được mưa nữa.

Nên chết cũng chỉ là một sự chuyển tiếp thôi, từ một vai diễn này sang vai diễn khác, từ bộ quần áo này sang bộ quần áo khác, từ thân thể này sang thân thể khác. Chứ không ai thực sự chết cả. Hiểu điều đấy thì mình sẽ thấy chết không khủng khiếp như mọi người tưởng, không phải theo kiểu chết là hết. Không phải, chết chẳng có gì hết, người ta sẽ du hành tiếp cái cuộc du hành của họ. Đời này tôi là một cô gái 18 tuổi, đời sau tôi là một chàng chiến binh. Bộ quần áo khác, làm những việc khác. Tất cả các kiến thức đầy trong nhà Phật đều có hết. Anh chị nên hiểu, hiểu để thấy cái chết nó không kinh khủng.

Thứ hai mình mới hiểu giá trị cuộc sống. Mình hiểu sống bao lâu không quan trọng, quan trọng là làm được cái gì cho cuộc sống. Sống bao lâu không quan trọng bằng quan trọng làm cái gì. Sống 70 năm nghiện hút không bằng người sống 7 năm từ thiện, tử tế. Tất cả những cái đấy mình phải ngấm nó thì mới làm cho con mình ngấm được. Ngấm nó thì mới nói sang con mình được. Mình ảnh hưởng nó bằng

---

TỪ THIÊN TRONG SUỐT

---

cách nghĩ của mình. Nó về nhà thấy bố mẹ lạc quan, không buồn bã, thấy bố mẹ mình không sợ chết. Nếu mình quan tâm sống hơn là quan tâm khi nào chết thì tương tự dần con mình cũng sẽ như vậy.

Cho nên mọi người ở Việt Nam rất thích sống lâu. Sống lâu như thế nào, sống thế nào mới quan trọng, chứ không phải sống lâu sống mau. Ít người quan tâm lắm. **Sống thế nào mới quan trọng chứ không phải sống lâu.** Mình nên có suy nghĩ kiểu như vậy, nên cái chuyện ngày hôm nay bạn rất là trẻ bị ung thư máu nên suy nghĩ kỹ xem mình muốn sống lâu hay mình muốn sống thế nào? Sống bao lâu hay sống thế nào? Khi nào mình có cảm giác nếu ngày mai tôi chết tôi chẳng ân hận gì thì đây là mình đã biết cách sống thế nào. Còn nếu mình nghĩ nếu ngày mai tôi chết, đây điều phải ân hận, đây điều phải tiếc nuối, đây là chứng tỏ mình chưa biết sống thế nào. Phải tập cách sống thế nào.

Điều duy nhất đáng tiếc là mình chưa tu hành giác ngộ được, còn tất cả việc đời, không có gì đáng tiếc. Đúng chưa? Em bé đây em sống tốt thì còn hơn những người sống đến 70 tuổi mà sống một đời vô nghĩa. Dạy em cách sống tốt, chỉ cho em cách sống tốt. Nếu em có thiên hướng, có thể hiểu những điều liên quan đến tu hành, dẫn đến gặp Thầy nói chuyện. Còn nếu không thì cuộc đời có nhiều thú ý nghĩa khác. Với cả có những người tu hành khỏi bệnh đấy, cuộc đời nó kì diệu lắm. Có những người nhờ tu luyện mà khỏi bệnh. Bệnh nan y cơ! Không ít người đâu.

Lúc đầu chống chọi bệnh tật đã, nhưng sau thay đổi tinh thần. Mà làm được đấy. Ở đây có ai đảm bảo mình không bị ung thư không? *(Mọi người trả lời: Không)* Có khi trong người có ung thư rồi cũng nên. *(Mọi người cười)* Nên là sống thế nào quan trọng hơn khi nào chết. Đúng chưa? Đây, tập cách sống thế nào. Đừng để đến lúc mình nghe tin ung thư, mình choáng quá, mình đã sống mấy chục năm vô nghĩa rồi. Quá phí! Còn với đả này Việt Nam mình chắc ung thư nhiều lắm.

TỪ THIÊN TRONG SUỐT

Thực ra cách sâu sắc nhất để giải quyết ung thư là mình không còn niềm tin tôi là thân thể này. Khi mất niềm tin tôi là thân thể này, tất cả bệnh vô nghĩa luôn. Nếu tập tốt thì sẽ đến trình độ đấy. Trình độ là: Thân thể này không phải là tôi, tôi không phải thân thể này nữa thì tất cả những vấn đề về thân thể không còn là vấn đề. Lúc đấy thì không sợ, lúc đấy thì ung thư thoải mái. Như cái áo, thay thôi mà, cái áo hỏng thì có gì đâu, chẳng có vấn đề, tôi thay áo khác, xoẹt một cái là xong. Đấy là cái mà những người tu hành có thể đạt đến được, cố gắng đạt đến được. Lúc ấy không còn vấn đề gì với bệnh tật, bệnh tật nó chỉ xảy ra với thân thể, thay áo thôi.
